

φρακάρω

φρακάρω, ρ. [<βενετ. frasar]. **1.** ακινητοποιούμαι αναγκαστικά εξαιτίας στριμώγματος ή σφηνώματος, στριμώχνομαι, σφηνώνω: «το συρτάρι έχει κακή κατασκευή και κάθε τόσο φρακάρει και δεν ανοίγει || την ώρα που κλείνει η αγορά, φρακάρει η Εγνατία οδός απ' τα πολλά αυτοκίνητα || φράκαρε το χέρι μου στο άνοιγμα και δε μπορούσα να το βγάλω». **2.** έχω προσωρινή εμπλοκή της σκέψης, με αποτέλεσμα να μην μπορώ να σκεφτώ: «μόλις την είδα ν' απλώνει το χέρι της για χειραψία, φράκαρα κι έμεινα να την κοιτώ σαν μπόυφος»·

- φράκαρα από δουλειά ή φρακάρισα από δουλειά, βλ. λ. [δουλειά](#)·

- φράκαρε η δουλειά ή φρακάρισε η δουλειά, βλ. λ. [δουλειά](#)·

- φράκαρε το μυαλό μου ή φρακάρισε το μυαλό μου, βλ. λ. [μυαλό](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας